

ŽĒLASTĪBA

SABATA PĒCPUSDIENAI

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2.Moz.25:8; Jes.53; Rom.5:18,19; 2.Kor.3:16-18; Efez.2:4-10; Titum 2:11-14.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki.” (Romiešiem 5:8)

Lielbritānijas konferencē par reliģiju salīdzināšanu eksperti no visas pasaules diskutēja, vai pastāv kāda ticība, kas būtu tikpat unikāla kā kristīgā ticība. Viņi sāka izslēgt dažādas iespējas. Iemiesošanās? Arī citās reliģijās bija mācības par dieviem, kas iemiesojušies cilvēcīgās formās. Augšāmcelšanās? Arī šajā jautājumā citām reliģijām bija ko teikt par atgriešanos no nāves. Kādu laiku turpinājās šādas debates, līdz telpā ienāca K.S. Lūiss.

„Kas noticis?’ viņš jautāja. Saņemot atbildi, ka viņa kolēģi pārrunāja kristietības unikālo ieguldījumu, Lūiss atbildēja: ‘Tas taču ir tik vienkārši. Tā ir žēlastība.’” (Filips Jensijs „Kādēļ žēlastība ir tik brīnišķīga?”, 45.lpp.)

Pagājušajā nedēļā lasījām par grēka postošo ietekmi, par „netaisnības noslēpumaino spēku” (2.Tes.2:7). Vēlreiz pārliecinājamies, ka dievišķas iejaukšanās rezultātā šī problēma ir atrisināta. Šonedēļ pētīsim, kas bija šī iejaukšanās un ko tā mūsu labā paveica.

NEDĒĻA ĪSUMĀ:

Grēks un grēka sekas ir sāpīga cilvēces dzīves realitāte. Pateiksimies Dievam par Jēzu, kurš radījis veidu, kā mums visiem no tā izbēgt.

* Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles studijām 16.maijā.

DIEVS NODROŠINA GLĀBŠANU

Plaši pazīstams ir stāsts par Ābrama ticības pārbaudi. Dievs lūdza, lai viņš upurētu savu dēlu Īzaku. Nezinot, ko Dievs bija licis viņa tēvam darīt, un domājot, ka viņi dodas, lai kaut kur pienestu upuri, Īzaks jautāja, kādēļ viņi nebija paņēmuši līdzīgu dzīvnieku, ko upurēt. Ābrams atbildēja, izsakot pravietiskos vārdus, kas vēlāk atbalsojās gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā: „Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim” (1.Moz.22:8).

Kāda bija šo Ābrama izteikto vārdu pravietiskā nozīme? _____

Kur Vecajā Derībā atrodamas citas rakstu vietas, kas norāda uz Kristus dāvātu glābšanu? Kādas ir šīs rakstu vietas un kas tajās sacīts? Piemēram, skat.1.Moz.3:15; 2.Moz.25:8; Jes.53. _____

Vecās Derības centrā ir Jēzus Kristus. Patiesi, zemes svētnīcas kalpošanas galvenais mērķis ir norādīt uz Mesiju (skat. Ebr.8,9). Viss, kas norisinājās pirms Viņa ienākšanas pasaulē, bija tikai priekšspēle Krusta notikumiem. Dievs nogaidīja piemērotāko brīdi. Kad „laiks bija piepildījies” (Gal.4:4), Kristus nonāca uz zemes, lai dzīvotu starp cilvēkiem.

„Visos laikmetos un ikkatru brīdi pār kritušo cilvēci ir plūdusi Dieva mīlestība. Neskatoties uz cilvēku ļaunumu, pastāvīgi ir atklājušās dievišķās žēlastības zīmes. Kad bija piepildījies laiks, Dievu pagodināja varenas dziedinošās žēlastības straumes izliešanās, ko nekad un nekas nespēs ne atņemt, ne aizturēt, līdz visā pilnībā tiks īstenots pestīšanas plāns.” (Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 25.lpp.)

Pārdomājiet, cik daudz gadsimtu pagāja no Mesijas atnākšanas apsoliņumam līdz Viņa atnākšanai. Ko tas liecina par pacietību, uzticēšanos Dievam pat brīžos, kad šķiet, ka viss ir ieildzis? _____

ŽĒLASTĪBAS BRĪNUMA AINOJUMI

Kā trīsgadīgam bērnam varētu izskaidrot, kas ir elektrība? Kā Āfrikas džungļu iemītniekiem, kuri nekad nav ceļojuši vairāk nekā divdesmit piecus kilometrus ārpus mājām, izskaidrot, kas ir luksofori un kā darbojas lifts? Kā fiziķis varētu izskaidrot Einšteina relativitātes teoriju cilvēkam, kurš ieguvis vien pamatskolas izglītību? Dievs saskārās ar sazināšanās plaisu, kas bija daudz krasāka par iepriekšminētajiem piemēriem. Nav iespējams vārdos izteikt Jēzus Kristus dzīvē un nāvē atspoguļoto dievišķo mīlestību. Tomēr Dievs vēlējās, lai mēs pareizi izprastu, ko nozīmē Viņa glābšanas plāns. Dievs iedvesmoja Svēto Rakstu autorus izmantot dažādus ainojumus, lai ikvienam cilvēkam būtu iespēja gūt dziļāku izpratni par Viņa žēlastības brīnumu. Šis līdzības jāskatās kopainā, jo tad tās tiks izjust brīnuma pieskārienu un nebeidzamu pateicību.

Kas ir viens no ievērojamākajiem Dieva izmantotajiem atainojumiem, lai mēs gūtu nelielu ieskatu žēlastības brīnumā? Jes.53:7; Jāņa 1:29. _____

Kādi simboli pieminēti, lai padziļinātu izpratni par salīdzināšanas upuri? Mat.20:28; Ap.d.20:28; 1.Kor.6:20. _____

Jāuzmanās nelietot tikai vienu ainojumu, lai neatstātu novārtā citus simbolus. Apvienojot visas zināšanas par salīdzināšanu, nonākam pie kopīgas ainas, kuru mēs kā cilvēki spējam izprast. Tomēr apziņa par tik dārgu izpirkumu ir iedvesmojoša. „Kristus mūs atpestīja no grēka – Viņš mūs izpirka no tā. (..) Šī metafora nozīmē, ka (a) mūsu glābšana izmaksāja ļoti dārgi, un (b) no grēka verdzības stāvokļa esam pietuvojušies Dievam. Atpestīšana nozīmē tikt atpirktiem no grēka un piederēt Dievam.” (Edvards Viks, „Iedrošinājums”, 33.lpp.)

Pārdomājiet faktu, ka Visuma Radītājs, kurš visu radījis (Jāņa 1:1-3), brīvprātīgi devās nāvē pie krusta, jo tas bija vienīgais veids, kā cilvēci glābt no mūžīgas iznīcības. Kādēļ šīs patiesības realitātei vajadzētu būtiski izmainīt katra kristieša dzīvesveidu? Iedomājieties, cik muļķīgi ļaut kaut kam pasaulīgam novērst mūs no Krusta. _____

KAS NOTIKA GOLGĀTĀ?

Teologi spraigi diskutē par salīdzināšanas doktrīnu. Tiek attīstītas divas galvenās koncepcijas. Vieni iestājas par objektīvu skatījumu uz salīdzināšanu, turpretī citi aizstāv subjektīvo skatījumu. Ko tas nozīmē? Pirmā ideja uzsver, ka kaut kas tiešām reiz noticis konkrētā vēstures brīdī, uz kalna ārpus Jeruzalemes – konkrēts, vēsturisks notikums, kas nodrošina pamatu mūsu glābšanai. Citi teologi uzsver faktu, ka būtiska ir mūsu atbilde Jēzus mīlestības un pašuzpurēšanās atklāsmei pie krusta: mēs tiekam izmainīti, kad sākam izprast šo neizmērojamo mīlestību. Abi skatījumi ir patiesi un, kopā saņemti, viens otru papildina.

Kā Bībelē izskaidrota saikne starp to, ko mūsu labā paveica Kristus, un to, ko mēs kā grēcīgas būtnes patiesībā būtu pelnījuši? Jes.53:4,5; Rom.5:18,19. _____

Ideja, ka mūsu vietā nomira Kristus, lai mums nebūtu jāizcieš mūžīga nāve, bet mēs kļūtu par Viņa piedāvātās dzīvības dalībniekiem, parasti tiek dēvēta par „aizvietošanu”. Daudziem šī koncepcija nepatīk. Viņiem nepatīk formāla valoda, doma par dievišķām dusmām, kas vērstas pret grēku. Taču patīk mums vai ne, Dievs grēka problēmu atrisināja tādā veidā, kā Viņš to uzskatīja par piemērotu. Tā kā Viņš ir taisns, Viņš nevarēja grēku atstāt bez ievēribas; tā kā Viņš ir mīlestība, Viņš nevarēja pamest grēciniekus likteņa varā. Tā kā esam vainīgi, mums būtu vajadzējis pašiem izciest nāves sodu. Tomēr Jēzus bija gatavs ieņemt mūsu vietu! Tieši tas notika pie krusta. Šis patiesais notikums – tas, ka Viņš kļuva par mūsu Aizvietotāju, – kļuva par pestīšanas pamatu.

Tad kā rezultāts Kristus paveiktajam cilvēces labā, kā atbilde Viņa kļūšanai par Aizvietotāju ir mūsu vēlme Viņam tuvoties, mēs Viņam atbildam, izmainām gan savu, gan citu cilvēku attieksmi pret Viņu. Tas ir glābšanas plāna papildu subjektīvais aspekts (Jāņa 12:32; Rom.5:1).

Pārdomājiet visu negatīvo, ko esat darījuši un (iespējams) vēl darīsiet. Tad atzīstiet, ka Jēzus pie krusta izcieta sodu, kuru par šīm darbībām jūs būtu pelnījuši. Kādas ir izjūtas, apzinoties, ka Viņš izcieta sodu jūsu vietā? Zinot, ko Jēzus jūsu labā pārdzīvoja, kādai vajadzētu būt mūsu reakcijai? _____

IZMAIŅAS SIRDĪ

Neaptveramā dievišķās līdzjūtības un žēlastības atklāsme Golgātā izmainījusi miljoniem sirdžu. Daudzi, redzot patieso Kristus mīlestību, tika izmainīti jau brīdī, kad Viņš vēl karājās pie krusta. Viens no noziedzniekiem, kas tika sistis krustā kopā ar Jēzu, ievēroja, ka Viņš ir īpašs, ka Viņš var piedāvāt nākotni, kas nebeigsies ar laicīgo nāvi (Lūkas 23:39-43). To, ka Jēzus nav noziedznieks, saprata pat romiešu virsnieks (47.p.).

Kā, izprotot Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā paveicis, būtu jāmainās mūsu katra dzīvei? 2.Kor.3:16-18; Ebr.12:2,3. _____

_____

_____

„Lai nožēlotājs grēcinieks paceļ savas acis uz ‘Dieva Jēru, kas nes pasaules grēku’ [Jāņa 1:29], un uzlūkojot tas taps pārvērsts. Viņa bailes pārvērtīsies priekā, šaubas – cerībā. Akmens sirds tiks salauzta. Uzplauks pateicība. Dvēselē ieplūdis mīlestības straume. Viņā mājos Kristus – Ūdens Avots, kas verd mūžīgai dzīvībai. Kad (..) redzēsim Viņu Ģetzemanē ar sviedriem kā lielām asins lāsēm un pie krusta mokās mirstam, mūsu es vairs neklieds pēc atzinības. Uzlūkodami Jēzu, mēs kaunēsīmies par savu vēsumu, vienaldzību un pašlabuma meklēšanu. Mēs vēlēsimies visu vai neko, no visas sirds mēs gribēsim kalpot Meistaram.” (Elena Vaita „Laikmetu ilgas”, 360.lpp.)

Cik lielā mērā viņas vārdos atspoguļota jūsu pieredze ar Kristu? Kas, iespējams, jūs attur izveidot ar Viņu dziļākas attiecības? Cik daudz laika pavadāt, pārdomājot notikumus Golgātā? _____

_____

_____

Attiecībā uz salīdzināšanu teologi sastādījuši vairākas teorijas. Tomēr galu galā ir tikai viena teorija jeb teoriju kopums, kas attaisnos Dieva žēlastības brīnumu (skat.1.Kor.1:20-25). Ir labi pārrunāt Bībeles tekstus, kas atklāj dažādos Jēzus upura aspektus. Tomēr tam, ko Jēzus paveica, vajadzētu kļūt ne tikai par tēmu kārtējām debatēm, bet to nepieciešams lūdzot pārdomāt un piedzīvot. Lai gan mēs daudz lietu un fakti neizprotam, mums ir dots saprast pietiekami, lai varētu apbrīnot to, ko Dievs caur Kristu ir mūsu labā paveicis.

MŪSU GLĀBĒJS KRISTUS

Kristiešiem ir viegli novirzīties no pareizā ceļa. Dažiem ticības centrā ir Bībele vai draudze, vai draudzes tradīcijas un doktrīnas. Lai gan visi iepriekšminētie faktori ir svarīgi, lai nerastos liekas problēmas, nedrīkst ļaut tiem novērst uzmanību no Jēzus, kurš ir vienīgais mūsu glābšanas Avots.

Septītās dienas adventisti kā ticības centru parasti uzskata „patiesību”. Tas ir ļoti labi, ja vien izpratne par patiesību neaprobežojas ar doktrīnu sarakstu, kuras mēs tai ar prātu pierakstām. Mūsu ticības centrā jābūt arī Jēzum – tikpat lielā mērā kā patiesībai. Mēs ticam Personai, kas mums atklājis Dievu, kas mūs atpestījis no grēka, kurš patlaban kalpo kā debesu Starpnieks un kurš atgriezīsies, lai vestu mūs mājup. Tam mūsu dzīvēs jābūt vissvarīgākajam.

Kas Efez.2:4-10 un Titam 2:11-14 atklāts par Kristus centrālo lomu ticībā? ___

Efeziešiem 2:4-10 ir neparasti bagāta rakstvieta. Tajā vairākkārt uzsvērts, ka mēs tiekam glābti žēlastībā. Šī žēlastība aprakstīta kā „plūstoša bagātība” (7.p.), kas rodas no Dieva „lielās mīlestības, ar ko Viņš mūs ir mīlējis” (4.p.). Šī žēlastība ir „gratis”, par velti. To nevar nopelnīt. Mūsu labie darbi nenodrošina mūžīgo dzīvību. Ja mūžīgo dzīvību varētu iegūt ar labiem darbiem, cilvēkiem rastos iemesls lepoties ar savu labestību. Mūsu dzīvēs izmaiņas radīsies, tikai pateicoties Dieva žēlastībai, un tikai Dieva žēlastības dēļ mēs spēsim darīt „labus” darbus (10.p.). Tomēr pēc būtības arī šie labie darbi ir Dieva darbs mūsos.

Kā Pāvils Ap.d.17:28 aprakstījis Jēzus Kristus svarīgo nozīmi ticībā? Skat. arī Gal.2:16-20. ___

Kā adventistu doktrīnas varētu palīdzēt labāk izprast, ko Kristus mūsu labā ir paveicis? Uz mirkli pieņemsim, ka jūs ticat mūžīgām mocībām ellē. Kā šī vai jebkura cita nepatiesa mācība ietekmētu jūsu izpratni par Kristu? Kādēļ tik būtiska loma ir patiesām doktrīnām, palīdzot mums labāk iepazīt Jēzu? ___

TURPMĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Runājot par Kristus salīdzināšanas darbu, septītās dienas adventisti parasti atsauksies uz Elenas Vaitas grāmatu „Laikmetu ilgas”. Īpaši atbilstoši šis nedēļas pētījumiem ir 78. un 79. nodaļa. Pievērsiet uzmanību šādi atziņai: „Kā Jēzu, sitot krustā kopā ar slepkavām, novietoja viņu vidū, tā arī Viņa krusts tika novietots grēcīgās pasaules centrā. Piedošanas vārdi, ko saņēma noziedznieks, kurš nožēloja savus grēkus, radīja gaismu, kas spīdēs līdz pat tālākajiem zemes nostūriem.” (625.,626.lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dažus cilvēkus aizvaina doma, ka Dievs kā „samaksu” par cilvēces grēkiem pieprasīja sava Dēla dzīvību. Tomēr tas ir viens no Bībeles ainojumiem, tādēļ jātic, ka tā patiešām ir. Ko šis atainojums liecina par grēka nopietnību un to, cik dārga bija cilvēces glābšana?

2. Daudzi mūsdienās ir pret salīdzināšanas doktrīnu. Daudzi nepieņem domu, ka problēmu vajadzētu risināt ar iejaukšanos no „ārpusēs”. Vai katram pašam nevajadzētu uzņemties atbildību par savu rīcību? Kā šādiem cilvēkiem izskaidrot dievišķās iejaukšanās nepieciešamību? Pajautājiet šiem cilvēkiem arī par nāves problēmu. Kā būtu iespējams atrisināt grēka problēmu, ja nebūtu šādas dievišķās iejaukšanās?

3. Tiem, kas ir glābti žēlastībā, žēlastība jāparāda arī līdzcilvēkiem. Kā mēs katrs parādām, ka mūsu dzīvē mājo žēlastība? Kā draudze varētu modulēt šo dievišķo žēlastību?

4. Kādēļ tik būtisks ir arī krusta „subjektīvais” aspekts? Kā varētu mūs izmainīt atziņa par Kristus nāvi cilvēces labā? Ko tai būtu jāliecina par piedošanu, pazemību, pacietību un mīlestību pret nemīlamajiem? Miniet konkrētus un praktiskus veidus, kā savā dzīvē atklāt patiesību par Krusta nozīmi.

KOPSAVILKUMS:

Teologi attiecībā uz salīdzināšanu radījuši vairākas teorijas. Lielākā daļa šo teoriju ir nepilnīgas vai vienpusīgas. Tās var salīdzināt ar Himalaju kalnu attēliem, kas uzņemti no dažādiem rakursiem. Visos attēlos saskatāms kalns, bet tas nav pilnīgs attēls. Žēlastības brīnumu nedrīkst pielīdzināt formulai, kas īstenojama ar prātu. Tā ir mūsu ticības pamats. Kristus mūsu labā nomira, lai mums piederētu mūžīgā dzīvība. Bez Viņa esam pazuduši. Tomēr, ja Viņš ir mūsu Glābējs, nākotne ir nodrošināta.